

For Pers Vedkommende fik Sammenstødet med Eybert den Betydning, at han besluttede sig til at fri snarest mulig. Nu, da han var kommen til Penge, vilde han nemlig gøre Alvor af at rejse bort et Aarstid for at gøre praktiske Studier rundtom i Udlandet — baade i Evropa og Amerika. Men forinden vilde han sikre sig Jakobe. Han turde ikke udsætte sig for, at Hr. Eybert eller en anden omluskende gammel Ræv snappe hende bort under hans Fraværelse.

At Jakobe just ikke opmuntrede ham men endog temmelig tydeligt undgik hans Selskab, nedslog ikke hans Haab. Han havde fra første Færd været klar over, at han maatte gaa lempelig tilværks, saa at sige erobre hende Stykke for Stykke, . . . og forresten mente han allerede at være rykket hendes Hjerte saa nær, at han kunde høre det banke. Den forøgede Skyhed, hvormed hun i den sidste Tid omgikkes ham, opfattede han netop som et godt Tegn. Nu vilde han holde sig lidt paa Afstand og give hende Ro og Tid til at overveje, forinden han skred til Handling.

En Dag fik han et Ekspresbrev fra Ivan, der glædestraalende meddelte ham, at den Artikel, Dyhring havde lovet at skrive om hans Ideer, nu var gaaet i Trykken og rimeligvis vilde komme i „Falken“ allerede den næste Dag.

„Tjen mig nu i“ — skrev han — „at gøre Dyhring en Visit. Jeg veed, han vil sætte Pris derpaa. Betænk, at det vil kunne blive af Betydning for Dem at overvinde den Uvilje, De mulig føler ved at foretage et saadant Skridt. Dyhring vil paa mange Maader kunne gøre Dem Tjenester baade nu og i Fremtiden. Som jeg før har tilladt mig at sige Dem, kære Sidenius — Pres-